

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานในอู่ซ่อมรถยนต์

เขตเทศบาลนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช

มุจลินท์ อินทรเหมือน*, ศิริพร ด้านคชาธาร, ราชัน น้วนเจริญ, จิตตากรณ์ มงคลแก่นทราย,
จุมathiพย์ โนวัดน์, วรณกร ศรีเพชร และอัจฉราภรณ์ เงินฉลาด

Safety Behaviors among worker in the garage, Nakhon municipal area,

Nakhon Si Thammarat province

Mujalin Intaramuen, Siriporn Darnkachatarn, Rachan Chuancharoen, Jittaporn Mongkonkansai,
Jumathip Nowat, Wannakorn Sonpet and Atcharaporn Kgenchalad

สำนักวิชาสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160

School of Public Health, Walailak University, Nakhon Si Thammarat, 80160

*Corresponding author. E-mail: mujalin.sa@wu.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาภาคตัดขวาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานในอู่ซ่อมรถยนต์ เขตเทศบาลนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานในอู่ซ่อมรถยนต์จำนวน 148 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามพร้อมสำรวจสภาพแวดล้อมในการทำงาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 95.3 เป็นเพศชาย และร้อยละ 4.7 เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-41 ปี ร้อยละ 45.9 ข้อมูลการปฏิบัติงานส่วนใหญ่เป็นช่างพ่นสีร้อยละ 35.1 และพนักงานทุกตำแหน่งทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์ มีระยะเวลาการทำงานเฉลี่ย 8 ชั่วโมง/วัน และทุกคนไม่มีการทำงานล่วงเวลา พนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุ (ร้อยละ 61.5) ลักษณะของอุบัติเหตุที่พบมากที่สุด ได้แก่ ถูวัตถุตี ทิ่ม แทะ (ร้อยละ 66.7) สิ่งของหล่นทับเท้า (ร้อยละ 15.8) ระดับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของกลุ่มตัวอย่างจัดแบ่งเป็นกลุ่มได้ 3 ระดับคะแนนน้อย (<7 คะแนน) ดี (8-11 คะแนน) และระดับคะแนนดีมาก (12-15) ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่มีความรู้ระดับดีมาก (ร้อยละ 75.7) รองลงมาอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 21.0) ทักษะเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าร้อยละ 87.8 มีทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.5 พบว่าร้อยละ 88.5 มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานระดับปานกลาง และร้อยละ 10.8 ระดับสูง

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมและกระตุ้นให้พนักงานมีทัศนคติและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเพื่อลดอุบัติเหตุจากการทำงาน

คำสำคัญ: พฤติกรรมความปลอดภัย พนักงานในอู่ซ่อมรถยนต์

Abstract

The objectives of this research were to study knowledge, behavior and attitude regarding the work safety among garage workers at Nakhon Si Thammarat Municipal area, Nakorn Si Thammarat province. Sample of 148 workers were recruited by using the stratified random sampling method. The instrument was questionnaires. The statistics utilized for data analysis by frequency.

The study found that 95.3 % of studied population were male and 4.7 % were female, 45.9 % were aged between 31–41 years old, 50.0 % had the average monthly income between 10,000–20,000 baht, 100 % work 6 days a week, and all correspondents never worked overtime. The majority of employees had not an accident (61.5 %) the most common accidents was being hit objects (66.7 %), fall object had 15.8 %. The level of knowledge about work safety of the sample group was classified into three levels: low (<7 points), moderate (8–11 points) and high (12–15 points), It demonstrated that found that 75.7 % had high level of knowledge, and 21.0 % had moderate level. Attitude towards, it was found that 87.8 % had a moderate attitude, high 11.5 %. Safety behavior had moderate level 88.5 % and 10.8% had high.

This study suggests that manufacturers and related government agencies should promote and encourage safety measures in the workplace.

Keywords: Knowledge, attitude, safety behavior

บทนำ

จากการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ที่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องก็บรณยนต์มีการขยายตัวมากขึ้นตามไปด้วย (แผนแม่บทอุตสาหกรรมยานยนต์ พ.ศ.2555–2559) รวมถึงธุรกิจซ่อมบำรุงรถยนต์ โดยปกติแล้วรถยนต์ทุกยี่ห้อจะมีการรับประกันคุณภาพหลังการขายในช่วงเวลาหนึ่ง หากยังอยู่ในช่วงเวลารับประกันคุณภาพ ผู้ใช้รถยนต์สามารถนำรถยนต์เข้ารับบริการตรวจสอบและซ่อมบำรุงในศูนย์บริการของตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ และหากหมดระยะเวลาประกันคุณภาพ ผู้ใช้รถยนต์อาจเลือกใช้ใช้บริการจากอู่ซ่อมรถยนต์อิสระแทน (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2553) สถานประกอบการ ซ่อม เคาะ ฟันสีรถยนต์ มีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของพนักงานในหลาย ๆ ด้าน เนื่องจากไม่มีการจัดบริการด้านอาชีวอนามัยและไม่มีมาตรการควบคุม ป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในสถานประกอบการ คนงานมักไม่ให้ความสำคัญกับความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิตได้ จากการรายงานการประสออุบัติเหตุเนื่องจากการทำงานพบว่ากิจการผลิต ประกอบและซ่อมรถยนต์ มีผู้ประสออันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานรวมทั้งสิ้น 2,894 ราย (สำนักงานกองทุนเงินทดแทน, 2558) ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงมากเมื่อเทียบกับกิจการผลิต ประกอบและซ่อมรถจักรยานยนต์ ที่มีผู้ประสออันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานอยู่ที่ 158 ราย (สำนักงานกองทุนเงินทดแทน, 2558)

ปัจจุบันมีสถานประกอบการซ่อมตัวถัง เคาะ ฟันสีที่ได้รับใบอนุญาตจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 2,818 โรงงาน (สำนักเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2554) จังหวัดนครศรีธรรมราช มีสถานประกอบการประกอบ ซ่อม เคาะ ฟันสีรถยนต์ที่ขึ้นทะเบียนพาณิชย์กับเทศบาลนครศรีธรรมราช ในเขตรับผิดชอบของเทศบาล 3 ตำบล คือ ตำบลคลัง ตำบลท่าวัง ตำบลในเมือง จำนวน 88 อู่ (เทศบาลนครนครศรีธรรมราช, 2558) ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจและเล็งเห็นถึงปัจจัยเสี่ยงและอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการประกอบ ซ่อม เคาะ ฟันสีรถยนต์ขนาดเล็ก ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานในสถานประกอบการ จึงได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานอู่ซ่อมรถยนต์ เขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อเสนอแนะแนวทางการป้องกันต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานในอู่ซ่อมรถยนต์ เขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช

วัสดุอุปกรณ์และวิธีการ

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ภาคตัดขวาง (Cross-sections Descriptive research)
2. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นพนักงานในอุ้มอรรถยนต์ ซึ่งมีทั้งกิจกรรมงานอรรถยนต์และเคาะพ่นสีรถยนต์จำนวน 239 คน และกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานในอุ้มอรรถยนต์ เขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 148 คน โดยสูตรของเครซี่และมอร์แกน ยอมรับความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างได้ 5% ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และสัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากรเท่ากับ 0.5
3. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ทำการเปรียบเทียบสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ
4. การพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

การวิจัยนี้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์เลขที่ 067/2558 โดยผู้วิจัยให้ข้อมูลผู้วิจัย อธิบายวัตถุประสงค์ และขั้นตอนการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงสิทธิในการถอนตัวจากโครงการ การรักษาความลับของข้อมูลและการนำเสนอผลการวิจัยเป็นภาพรวม

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากทฤษฎี แนวคิด และวรรณกรรมวิจัยที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ผ่านการตรวจพิจารณาตรงตามเนื้อหา (Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เครื่องมือในงานวิจัยประกอบด้วย 5 ส่วนคือ

1. ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ เพศ อายุ เชื้อชาติ สัญชาติ อายุการทำงานงาน ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ระยะเวลาการทำงาน รายได้ จำนวน 11 ข้อ
2. ส่วนที่ 2 ข้อมูลสุขภาพและความปลอดภัย ได้แก่ การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน โรคประจำตัว การตรวจสุขภาพประจำปี การรักษาพยาบาล จำนวน 5 ข้อ
3. ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยของพนักงาน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ลักษณะคำตอบเป็นใช่และไม่ใช่จำนวน 15 ข้อ โดยแบ่งระดับความรู้ออกเป็น ระดับ คือ มีความรู้ระดับดี (12-15 คะแนน) มีความรู้ระดับปานกลาง (8-11) มีความรู้น้อย (<7 คะแนน) ทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.825
4. ส่วนที่ 4 ทศนคติความปลอดภัยในการทำงาน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มีให้เลือก 3 ระดับดังนี้ เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ซึ่งลักษณะของข้อคำถามจะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามแบบลิเคิร์ต (Likert scale) จำนวนทั้งหมด 15 ข้อ ทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.837
5. ส่วนที่ 5 พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีให้เลือก 5 ระดับดังนี้ ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติบ่อยครั้ง ปฏิบัติบางครั้ง ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง ไม่เคยปฏิบัติเลย ทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.830

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2558 ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ.2558

7. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
 1. ผู้วิจัยประสานงานกับเทศบาลนครนครศรีธรรมราช เพื่อขอข้อมูลของสถานประกอบการอุ้มอรรถยนต์ที่ได้ขออนุญาตประกอบกิจการ
 2. ผู้วิจัยติดต่ออุ้มอรรถยนต์เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ในการศึกษา เก็บข้อมูล แผลผลและวิเคราะห์ผลข้อมูลทางสถิติ

ผลการศึกษา

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 148 คน ร้อยละ 95.3 เป็นเพศชาย และร้อยละ 4.7 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 44.8 มีอายุระหว่าง 31-41 ปี ร้อยละ 45.9 พนักงานส่วนใหญ่เป็นช่างพ่นสี ร้อยละ 35.1 ช่างทั่วไป 28.4 และพนักงานทุกตำแหน่งทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์ มีระยะเวลาการทำงานเฉลี่ย 8 ชั่วโมง/วัน

ตารางที่ 1 : ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานผู้ซ่อมรถยนต์ (n=148)

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	7	4.7
หญิง	141	95.3
อายุ		
15 - 20 ปี	16	10.8
21 - 30 ปี	35	23.6
31 - 40 ปี	68	45.9
41 - 50 ปี	24	16.2
50 ปีขึ้นไป	5	3.5
สถานภาพ		
โสด	69	46.6
สมรส	77	52.0
หย่าร้าง	2	1.4
ตำแหน่งการทำงานในปัจจุบัน		
ช่างทั่วไป	42	28.4
ช่างเคาะ	28	18.9
ช่างพ่นสี	52	35.1
ช่างเครื่อง (ช่างล่าง)	8	5.4
ช่างประกอบ	18	12.2
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	64	43.2
10,001 - 20,000 บาท	74	50.0
20,001 - 30,000 บาท	6	4.1
>30,000 บาท	4	2.7

2. สุขภาพและความปลอดภัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุ (ร้อยละ 61.5) ลักษณะของอุบัติเหตุที่พบมากที่สุด ได้แก่ ถูกวัตถุตี ทิ่มแทง (ร้อยละ 41.8) สิ่งของหล่นทับเท้า และลื่นล้มอย่างละร้อยละ 6.1 ร้อยละ 86.2 ดังเสนอในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสุขภาพและความปลอดภัย (n=184)

สุขภาพและความปลอดภัย	จำนวน	ร้อยละ
การมีโรคประจำตัว		
มี	11	7.4
ไม่มี	137	92.6
การเข้ารับการตรวจสุขภาพประจำปี		
ไม่เคย	125	84.5
เคย	23	15.5
การได้รับบาดเจ็บจากการทำงานหรืออุบัติเหตุ		
ไม่เคย	91	61.5
เคย	57	38.4
ลักษณะอันตรายที่ได้รับ		
สิ่งของตัด บาด ทิ่มแทง	38	66.7
สิ่งของหล่นทับเท้า	9	15.8
ไฟฟ้าดูด/ ช็อต	1	1.7
ลื่น หกล้ม	9	15.8

3. ความรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงาน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับดีมาก ร้อยละ 75.7 ดังเสนอในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน (n=184)

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้น้อย	5	3.3
ความรู้ปานกลาง	31	21.0
ความรู้ดีมาก	112	75.7
รวม	184	100.0

4. ทักษะคิดความปลอดภัยในการทำงาน

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 87.8 มีทักษะคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.5 อยู่ในระดับดีมาก ดังเสนอในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 : จำนวน ร้อยละ จำแนกตามทักษะคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน (n=184)

ระดับทักษะคิด	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	1	0.7
ระดับปานกลาง	130	87.8
ระดับสูง	15	11.5
รวม	184	100

5. พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 88.5 มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานระดับปานกลาง และร้อยละ 10.8 ระดับดีมาก ดังเสนอในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 : จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน (n=184)

ระดับพฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
ระดับน้อย	1	0.7
ระดับปานกลาง	131	88.5
ระดับมาก	16	10.8
รวม	148	100.0

อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาข้อมูลด้านพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง แต่พบว่าในด้านการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล เช่น ยังพบกลุ่มตัวอย่างมีการสวมใส่รองเท้าแตะขณะปฏิบัติงาน การไม่ใส่ถุงมือขณะหยิบจับชิ้นงาน กลุ่มตัวอย่างยังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของณัฐฐา พิมพ์พารณ์ (2557) ที่ศึกษาความเสี่ยงด้านสุขภาพจากการทำงานของพนักงานอุ้มมรยนต์ในเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่าพนักงานส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เหมาะสม และมีการบริหารจัดการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่เหมาะสม การสำรวจสภาพแวดล้อมในการทำงานในอุ้มมรยนต์พบว่าสภาพแวดล้อมในการพันสิรยนต์ยังไม่มีการควบคุมป้องกันกลิ่นจากสีและสารเคมีที่ใช้ ไม่มีห้องพันสิรยนต์ มีการพันสิรยนต์ในที่โล่งแจ้ง ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศขึ้นในอุ้มมรยนต์ และบริเวณโดยรอบหรือมีห้องพันสิรยนต์ที่ยังไม่ได้มาตรฐาน เป็นห้องปิดที่ยังไม่มีระบบบำบัดอากาศใด ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุณัฐฐา โนนต์สุภา และอุไรวรรณ อินทร์ม่วง (2555) ที่ได้ศึกษาสภาพปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมของอุ้มมรยนต์และอุ้มเคาะพันสิรยนต์ในเขตเทศบาลเมืองสกลนครที่พบว่า ห้องพันสิรไม่ได้มาตรฐานและไม่มีการจัดการด้านมาตรฐานอนามัยสิ่งแวดล้อม โดยห้องพันสิร และห้องอบสีต้องมีถึงดับเพลิงชนิดผงเคมีแห้ง แยกเป็น สัตส่วน และผนังห้องต้องทำด้วยวัสดุไม่ติดไฟ หลอดไฟ ต้องเป็นชนิดที่ป้องกันการระเบิดได้และมีระบบกำจัด ละอองสีและตัวทำละลายที่ถูกหลักสุขาภิบาล

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาคัดขวาง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 95.3 เป็นเพศชาย และร้อยละ 4.7 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 45.9 มีอายุระหว่าง 31-41 ปี ร้อยละ 50.0 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท ข้อมูลการปฏิบัติงานพบว่าร้อยละ 100 ทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์ และทุกคนไม่มีการทำงานล่วงเวลา พนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุ (ร้อยละ 61.5) ลักษณะของอุบัติเหตุที่พบมากที่สุด ได้แก่ ถูกวัตถุตี ทิ่ม แหว่ง (ร้อยละ 66.7) ระดับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของกลุ่มตัวอย่างจัดแบ่งเป็นกลุ่มได้ 3 ระดับ คะแนนต่ำ (<7 คะแนน) ปานกลาง (8-11 คะแนน) และระดับคะแนนดี(12-15 คะแนน) ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่มีความรู้ระดับดี (ร้อยละ 75.7) รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 21.0) ทศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าร้อยละ 87.8 มีทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.5 อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 88.5 มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานระดับปานกลาง และร้อยละ 10.8 ระดับมาก ดังนั้นพนักงานส่วนใหญ่มีความรู้ด้านความปลอดภัยในการทำงานในระดับที่ดี มีทัศนคติและพฤติกรรมความปลอดภัยในระดับปานกลาง

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเจ้าของอุ้มมรยนต์ในเขตเทศบาลเมืองนครศรีธรรมราชทุกท่านที่ให้การสนับสนุนในการทำวิจัย และขอขอบคุณมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ที่สนับสนุนทุนวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานกองทุนเงินทดแทน,(2558), สถิติกองทุนเงินทดแทน 2558, กรุงเทพฯ

ณัฐชญา พิมพ์ภรณ์ (2557). การศึกษาความเสี่ยงด้านสุขภาพจากการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมยนต์ :
วิทยาลัยกรุงเทพสุวรรณภูมิ.

สุนัญญา ไนต์สุภา และอุไรวรรณ อินทร์ม่วง (2555). สภาพปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมของอู่ซ่อมและอู่เคาะพ่นสี
รถยนต์ และแนวทางการแก้ไขปัญหา ในเขตเทศบาลเมืองสกลนคร. วารสารวิจัยคณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิภารัตน์ โพธิ์สี สุภาพร บัวเลิง และสุนิสา ชายเกลี้ยง (2555). ผลการสำรวจด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย
ในการทำงานของสถานประกอบกิจการร้านซ่อมรถยนต์ในเทศบาลนครขอนแก่น. วารสารวิจัยคณะ
สาธารณสุขศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ปีที่ 5 ฉ.3 หน้า 77-86.